

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

'Εν Ἀθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 21

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

- 'Εν Ἀθήναις φρ. 8.—
- Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
- 'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
- 'Εν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρυ, (μετὰ εἰκό-
νων), μετάφρ. Β' — ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ, διή-
γημα Λ. Τολστόη. (τέλος) — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθι-
στορία Ἐκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

— Καλά, ἐγὼ εἶμαι, τί μὲ κντάξεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; (Σελίς 130).

Διακρίπεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολή τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Τὸ εἶπον... Ἡ πληγὴ δὲν μοι φαίνεται ποσῶς σπουδαία... Θὰ τὸ γνωρίζετε καὶ σεῖς ὅτι αἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πληγαὶ ἢ θανατηφόροι εἶνε ἢ πικρῶς ἀκίνδουνοι, καὶ τότε θεραπεύονται καὶ ἄνευ ἰατροῦ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Ἄν λοιπὸν οὐδὲν τὸ ἰδιάζον παρατηρήσατε, εἶπε ταπεινοφῶνως, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιστήσω κάλλιον τὴν προσοχὴν σας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τραύματος. Θὰ σὰς ἤμην μάλικα ὑπόχρεως ἂν μοι δώσητε σήμερον, εἰ δυνατόν, λεπτομερῆ ἐπ' αὐτῆς ἔκθεσιν περιλαμβάνουσαν τὰς παρατηρήσεις σας.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος μὴδὲν ὑποπευόμενος.

Ὁ Πενσὼν ἔβαινε ὀπισθὲν τῶν καὶ εἶχεν ἀκούσει.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ξέρει ὁ γέρονς τί τοῦ γίνεται! Ἐψιθύρισε ἡμιστὰ εὐλαβῶς.

Ἀνέλαβεν μετὰ τινα λεπτὰ τὴν πρὸς τὴν ἔπαυλιν ἄγουσαν.

Ὁ κ. Λωζιὲ συνῶψιζε πρὸς τὸν Πενσὼν τὰς παρατηρήσεις του.

— Ἐχομεν τρεῖς σημαντικὰς ἐνδείξεις. Ἐν πρώτοις, τὸ περίστροφον τὸ ὁποῖον ἀνεύρωμεν καὶ τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἐξετάσωμεν τὸν ὄπλοποιὸν τοῦ ἐργοστασίου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, δυνατόν νὰ μᾶς θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φονέως ἔχομεν ἔπειτα τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ φόνος ἐγένετο χάριν κλοπῆς καὶ ὁ κ. Παρλαγκὲ θὰ μᾶς πληροφορήσῃ διὰ τὰ ποσὰ ἄτινα ἐνεχείρισε πρὸς τὸν Βαλόν ἔχομεν τέλος τὴν πολυτιμωτέραν ἴσως ὄλων ἐνδείξιν, τὸ παρὰ τοῦ δολοφόνου ληφθὲν τραῦμα. Τί φρονεῖτε καὶ σεῖς, κύριε Πενσὼν;

— Συμμερίζομαι τῆς γνώμης σας ὡς πρὸς τὰς δύο ἐνδείξεις, κύριε ἀνακριτά. Ὡς πρὸς τὸ περίστροφον ὁμως...

— Εἶνε ἐνδείξεις πολυτιμοῦ, βεβαία, ἀλάνθαστος.

Ἐπιτρέψατε νὰ μὴ συμμερισθῶ τῆς γνώμης σας ὡς πρὸς αὐτό.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐποίησε χειρονομίαν ὑψηλόφρονος περιφρονησεως.

Ὁ Πενσὼν τὸ παρετήρησε.

— Ναί, ναί, σὲ γνωρίζω, ἐψιθύρισε, μ' ἐλαμβάνεις ὡς ἀνόητον καὶ δὲν μὲ δίδεις σημασίαν, ἀλλὰ ὀλίγον μὲ μέλει. Λέγω πάντοτε ὅ,τι σκέπτομαι.

Καὶ ὑψηλοφῶνως:

— Τόσον μοι φαίνεται παράδοξον τὸ ὅτι ὁ φονεὺς ἔρριψε τὸ περίστροφόν του ἐδῶ, εἰς

τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἀντὶ νὰ τὸ κρύψῃ εἰς τὸ θυλάκιον του, ὥστε ἕως οὐ μὲ πείσουν θὰ ἐπιμένω φρονῶν ὅτι τὸ ὄπλον ἐτέθη ἐδῶ πρὸ ἀποπλάνησιν τῆς δικαιοσύνης.

— Δὲν παραδέχεσθε λοιπὸν, κ. Πενσὼν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς διὰ τόνου περιφρονητικοῦ, ὅτι ὁ φονεὺς, μετὰ τὸ ἐγκλημα, ἐταράχθη εἰς σημεῖον ὥστε ν' ἀπολέσῃ τὴν ψυχραιμίαν του;... Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο πληγωμένος... καὶ δυνατόν νὰ παρήτησε τὸ ρεβόλβερ ἵνα φέρῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πληγῆς... Τίς οἶδεν ἂν δὲν κατέπεσε καὶ χαμαὶ;... Ὑπάρχει λίμνη αἵματος ἐκεῖ ὅπου ὑποθέτομεν ὅτι ὁ φονεὺς ἐκρύβη καρδοκῶν τὸ θῦμα... ὅτε ἀνηγέρθη, ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ ὅπως ἐπιτύχῃ τὸν σάκκον, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη τὸ περίστροφον, ἢ ὅτε ἐσκέφθη εἰς αὐτὸ ἦτο πλέον ἀργά.

— Δυνατόν, ὅπως ἴπποτε, κύριε ἀνακριτά.

— Ἄ, καλὸν καὶ αὐτό, ὅτι τὸ παραδέχεσθε...

— Ναί, ἀλλὰ λέγω ἐπίσης ὅτι εὕρισκω τὴν ἀσυνεσίαν αὐτὴν παράδοξον... Πολλὰκις ἔχουσι συμβῆ παρόμοιαι ἀποπλάνησεις εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ συνελήφθησαν τόσοι ἀθῶοι, ἐνῶ οἱ ἔνοχοι ἀπελύοντο... Ὁ κ. ἀνακριτὴς γνωρίζει ταῦτα κάλλιον ἐμοῦ!..

— Καὶ ἂν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ περιστρόφου συνεδράζετο πρὸς ἄλλην ἐνδείξιν, τὴν ὁποῖαν σεῖς αὐτὸς ἤδη ἀπεκαλύψατε, καὶ τῆς δέον ν' ἀναγνωρίσητε τὴν σπουδαιότητα... πρὸς τὴν πληγὴν τοῦ φονέως;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι δυνατόν νὰ ἐπετύχωμεν, δυνατόν ὁμως καὶ νὰ πλανώμεθα.

— Καὶ ἂν σὰς προέλεγον ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἐνδείξεις, τὸ περίστροφον ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ πληγὴ ἐξ ἄλλου, συνδυαζόμενα ἐπιβαρύνουσιν, ἢ τοῦλάχιστον καθιστῶσιν ὑποπτον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι τοῦτο εἶνε σπουδαῖον, λίαν σπουδαῖον, κύριε ἀνακριτά, ἀλλ' ἐν τούτοις...

— Ἐν τούτοις;

— Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ περιστρόφου μὲ συγχίζει, βλέπετε... Τὸ πρᾶγμα δὲν τὸ εὕρισκω φυσικόν... Καὶ θὰ προσεῖχον, πολὺ θὰ προσεῖχον, προτοῦ ἀποφανθῶ...

— Τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ πράξω, ἐστὲ βέβαιος, κ. Πενσὼν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς μετ' εἰρωνος μειδιάματος.

— Ὡ! ἐφαντάσθη ὁ κ. Λωζιὲ ὅτι ἀμφέβαλλον περὶ τούτου, ὑπέλαβεν ὁ Πενσὼν μὲ τὸ βλέμμα χαμαὶ νεῦον, μὲ ὑποκριτικὸν τὸ ὄφρος,

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιγῆς μετὰξὺ τῶν δύο τούτων.

Ὁ Πενσὼν ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ κ. ἀνακριτὴς συνέλαβεν ὑπονοίας πρὸς τὸν Βωφόρτ;...

Ὁ ἀνακριτὴς ἐσκήρτησεν. Ὁ Πενσὼν τῷ κατέστησε ψηλαφητὴν καὶ πραγματικὴν, οὕτως εἶπεῖν, τὴν ἐπελθούσαν ἐκείνῳ ἰδέαν.

— Ναί, εἶπεν ἀπλῶς. Παρατήρησα τὸν κ. Βωφόρτ. Μοι φαίνεται ὑποπτος. Πρὸ μικροῦ ἀπόλεσε τὰς αἰσθήσεις του...

— Ἐπιτρέψατε, ἐπιτρέψατε, κύριε ἀνακριτά...

— Ὁ ἀποδώσητε τοῦτο εἰς τὴν πληγὴν; Ἄλλ' ἡ πληγὴ εἶνε ἐλαφροτάτη. Ἐξ ἄλλ-

λου, ὁ κ. Βωφόρτ, προκαταλαμβάνων ἐπιδείξας τὰ πρᾶγματα, ἀναγνωρίζει τὸ ὄπλον ὡς ὁμοιάζον πρὸς ἐν τῶν ἰδικῶν του...

— Φυσικώτατον μοι φαίνεται τοῦτο.

— Ἐως ἐδῶ, ἔστω, ἀλλ' ἂν εἰς τοῦ κ. Βωφόρτ δὲν ἀνεύρωμεν τὸ περίστροφόν του, θὰ εὕρητε καὶ τοῦτο ἀκόμη εὐεξήγητον;

— Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας.

— Γνωρίζω τὴν οικονομικὴν θέσιν τοῦ κ. Βωφόρτ. Ἐὰ μεταλλεῖα του δὲν πηγαίνουν καλὰ. Ἐπικεῖται δι' αὐτὸν ἡ χρεωκοπία. Ταχέως θὰ εὐρεθῆ εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐκποιήσῃ.

— Ὁ κ. Βωφόρτ θεωρεῖται πλούσιος.

— Ἦτο, ἀλλ' ἔχασε πολλὰ κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς χρόνους... Οὕτω λέγουν τοῦλάχιστον, καὶ εὐκολον τὸ νὰ βεβαιωθῆ, τις περὶ τούτου.

— Εἰς τρόπον ὥστε νομίζετε;

— Τίποτε δὲν νομίζω. Ὑποθέτω ἀπλῶς, ἕως οὐ κάλλιον φωτισθῶμεν.

— Ἐλπίζω, κύριε ἀνακριτά, ὅτι αἱ ὑποψίαί σας θὰ καταρρεύσουν ἀφ' ἑαυτῶν, μετὰ τὴν ἰατροδικαστικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἰατροῦ Γεράρδου.

— Πῶς τὸ πιστεύετε;

— Ἀδύνατον ἢ ἐξέτασις τοῦ ἰατροῦ νὰ μᾶς διαφωτίσῃ, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἢ ἰατρικὴ ἔκθεσις εἶνε σπουδαιωτάτης σημασίας.

— Εἰς τρόπον ὥστε αἱ παρατηρήσεις τοῦ ἰατροῦ Γεράρδου θὰ βαρύνωσι πολὺ ἐπὶ τῆς γνώμης σας, κ. Πενσὼν;

— Τὸ ὁμολογῶ, κύριε ἀνακριτά, διότι, προκειμένου περὶ ἐγκλημάτων, ἔχω μακρὰν πείραν...

— Λοιπὸν, περιμένω καὶ ἐγὼ μετὰ πεποιθήσεως τὴν ἔκθεσιν.

— Μετὰ πεποιθήσεως;

— Μετὰ φόβου ἂν ἀγαπάτε, μᾶλλον διότι φοβούμαι, τῷ ὄντι, μὴ μεταβάλητε γνώμην.

— Τὸ μέλλον θὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ ταχέως, κ. Λωζιὲ.

Οἱ δύο ἄνδρες δὲν εἶπόν τι πλέον.

Ἀπεχωρίσθησαν μάλιστα καὶ δὲν συνήνησαν ἀλλήλους εἰμὴ ἀφοῦ ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἐκεῖ, ὁ κ. Λωζιὲ ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὸν Γεράρδου.

— Μὴ λησμονῆτε, ἰατρέ, τὴν συμβουλήν τὴν ὁποῖαν σὰς ἔχω δώσει.

Ὁ Γεράρδος προσέκλινε δίχως ν' ἀπαντήσῃ.

Τὴν φωνὴν αὐτὴν, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ δικαστοῦ τὸν ἔθιξεν εὐθέως εἰς τὴν καρδίαν.

Ἐθεώρησε τὸν δικαστὴν, καὶ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ψυχρᾶς ἐκείνης μαρφῆς, ἡ ἀνησυχία τὸν κατέλαβεν.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει; ἐψιθύρισε...

Στιγμὰς τινὰς μετὰ τὴν εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀφίξιν των, ὁ Βωφόρτ παρεκάλει τὸν Γεράρδου νὰ μεταβῆ παρ' αὐτῷ.

— Ὑποφέρω πολὺ, εἶπεν, ὅλη μου ἡ κεφαλὴ πονεῖ... καὶ ἐπειδὴ θ' ἀναγκασθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Κρέιλ, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι κάμετε ἕνα ἐπίδεσμον.

— Εὐχαρίστως.

Ὁ Γεράρδος οὐδένα εἶχεν λόγον ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπὸ τοῦ Βωφόρτ τὴν σύστασιν τὴν ὁποίαν ὡς ὁ ἀνακριτὴς τῷ εἶχε κάμει.

— Δὲν θέλω ν' ἀγνοῆτε, εἶπεν, ὅτι ὁ κ. Λωζιέ μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐξετάσω μετὰ προσοχῆς τὸ τραῦμά σας καὶ νὰ καμῶ σήμερον εὐθὺς ἔκθεσιν δι' αὐτό.

Ὁ Βωφόρτ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Μὴ ἀνησυχῆτε δι' αὐτό, φίλε μου, καὶ κάμετε τὸ καθήκον σας. Ὁ κ. Λωζιέ εἶχε ἀνάγκην νὰ λάβῃ ὅλας του τὰς προφυλάξεις, νὰ συναθροίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλεονεκτήματα πληροφορίας... Τίς οἶδεν ἂν μεταξὺ τῶν ἐκ τῆς πείρας σας παρατηρήσεων δὲν εὐρέθη τις ἡ ὁποία νὰ θέσῃ τὸν ἀνακριτὴν ἐπὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ κακούργου;..

— Ὡ! ὦ! τόσοι λοιπὸν μὲ θεωρεῖτε ἰσχυρόν;

— Σὰς νομίζω, ὡς πρὸς αὐτά, ἂν μὴ πανίσχυρον, τοῦλάχιστον ὠφελιμώτατον, φίλτατέ μου. Ἐξετάσατε λοιπὸν...

Καὶ ἔβλεπεν ὁ ἴδιος τὰς ταινίας.

Καὶ ὁ ἰατρός ὠδήγησε τὸν Βωφόρτ εἰς τὸ μικρὸν θερμοκήπιον, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν ἐν τῇ ἐπαύλει λα Νοβίς.

Ἐκεῖ τὸν ἔβλεπε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἐζήτησε ταινίας ἐκ πανίου, λεκάνην πλήρη καθαρῶ ὕδατος καὶ σπόγγον.

Ὅτε τῷ ἔφερον πάντα τὰ χρειώδη, ἤγειρε τὸν προσωρινὸν ἐπίδεσμον, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ τῷ εἶχε θέσει, ὅτε ἦσαν παρὰ τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων.

Ἐπλυνεν ἐπιμελῶς τὴν συγκεκολλημένην ἐκ τοῦ αἵματος κόμην, τὴν ἔκλειρε κατὰ μῆκος τοῦ τραύματος· εἶτα ἔπλυνε τὸ τραῦμα αὐτὸ καὶ ἐζήτησε λεπτομερῶς.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐσίγων, ὁ Βωφόρτ, ὑποφέρων, μετ' ὅλην τὴν ἐλαφρότητα καὶ δεξιότητα τῶν χειρῶν τοῦ ἰατροῦ, καὶ ὁ Γεράρδος ἀφοσιωμένος ὅπως εἰς τὰς παρατηρήσεις του.

Μετὰ παρέλευσιν ὥρας τινός, ὅτε ὁ Βωφόρτ ἠσθάνθη τὸν ἐπίδεσμον περιτυλίγοντα τὸ κρανίον του, ἠρώτησε:

— Ἐτελειώσατε, φίλτατέ μου Γεράρδε;

— Ναί, κύριε Βωφόρτ... δὲν σὰς ἔκαμα πολὺ νὰ ὑποφέρετε;

— Ὁχι, ὄχι καὶ τόσο.

Ὁ Βωφόρτ ἠγέρθη ὀλίγον τι ζαλισμένος.

Ὁ Γεράρδος τὸν ἐθεώρησε κάτωχος, λίαν ἀνήσυχος, σύνοφρος. Καὶ τὸ βλέμμα του δὲν ἐξέφραζε τὴν αὐτὴν ὡς ἄλλοτε ἐγκαρδίον ἐλευθεριότητα.

Ὁ Βωφόρτ πάραυτα τὸ παρατήρησε.

— Μπᾶ! εἶπε, τί ἔχετε, Γεράρδε; φαίνεσθε ὡς νὰ εἴσθε κατάκοπος.

— Τῶνόντι, ὑπέλαθεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, ἐκοιμήθη πολὺ ἀργά, κληθεὶς εἰς Κρέιλ παρ' ἀσθενούς. Καὶ πολὺ ὀλίγον ἐκοιμήθη τὸ πρωί, ὅτε τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Λωζιέ ἦλθε νὰ μὲ ἀφυπνίσῃ, προξενῶν μοι βαθεῖαν συγκίνησιν.

— Τραχεῖα ζωῆ, τέκνον μου, ἡ τοῦ ἰατροῦ.

Ἀπαιτεῖται αὐταπάρησις καὶ ἀφοσίωσις, πρὸ πάντων δὲ θάρρος καὶ ὑπερβάλλουσα φιλανθρωπία, ἵνα τις τόσα ὑπομένῃ. Τὸ ἐπάγγελμα σας εἶνε σκληρὸν ἐνίστε.

— Σκληρὸν, ναί, κύριε Βωφόρτ, ἀντεῖπεν ὁ νέος διὰ φωνῆς ὑποκώφου, ἀποστρέφων τοὺς

ὀφθαλμούς. Τὸ ἐπάγγελμά μου, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἀνακουφίζει, εἶχε πολλάκις ἐπίσης νὰ ἐκπληρῶνῃ καθήκοντα δυσάρεστα... Διότι δύναται πολλάκις νὰ συμβῇ, δὲν εἶνε ἀληθές; νὰ ἔχῃ ὁ ἰατρός νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ καθήκοντος καὶ τῆς καρδίας του... μεταξὺ τῶν ἀναμνήσεων του καὶ τῆς τιμῆς του.

— Τῶνόντι, καὶ ἀπαιτεῖται μέγα σθένος ψυχῆς τότε, Γεράρδε. Εὐτυχῶς εἴσθε νέος, καὶ ἡ τύχη δὲν σας παρουσίασεν ἀκόμη τοιαύτας ἀλλαγίνας περιπτώσεις.

— Ὁχι, εἶπεν ἐκεῖνος βροχέως... Εὐτυχῶς ὡς λέγετε.

— Εἴσθε πάντοτε ὠχρὸς, Γεράρδε... θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὑποφέρετε.

— Μὴ ἀνησυχῆτε δι' ἐμέ, κύριε Βωφόρτ... καὶ ἀφοῦ σας περιέθαλψα, ἐπιτρέψετε ν' ἀποσυρθῶ.

— Βεβαίως. Δὲν εἴσθε ἐλεύθερος; πηγαίνετε, φίλε μου.

Ὁ Γεράρδος κατηθύνηθη πρὸς τὴν ὑέλωτην θυρᾶν τοῦ θερμοκηπίου τὴν συγκοινωνοῦσαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐπαύλειος.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Βωφόρτ μειδιῶν, ἀφοῦ ὁ κ. Λωζιέ σας ἐπεφώτισε νὰ τῷ κάμετε ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς πληγῆς μου, θὰ ἐκάμετε βέβαια παρατηρήσεις.

— Τῶνόντι, εἶπε στενωχωρημένος ὁ Γεράρδος.

— Δύναμαι νὰ τὰς μάθω; Μ' ἐνδιαφέρει τοῦτο.

— Ὁχι, κύριε Βωφόρτ, ἀδυνατῶ νὰ σας τὰς εἶπω.

— Μπᾶ! καὶ διατί αὐτό; ὑπέλαθε κατὰπληκτος ὁ Πέτρος.

— Διότι ὀφείλω ἐν πρώτοις νὰ σας ἀνακοινώσω πρὸς τὸν κ. Λωζιέ. Ἀλλὰ δὲν ἀμφισβάλλω ὅτι ὁ κ. Λωζιέ παρκαυτὰ θὰ σας τὰς καταστήσῃ γνωστάς.

— Ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον μοὶ λέτε τοῦτο, φίλτατε... θὰ ἐστοιχηματίζετε τις, μὰ τὴν πίστιν μου, ὅτι δὲν εἴσθε ὁ αὐτός ὡς ἄλλοτε ὡς πρὸς ἐμέ... Τί ἔχετε; ... ἐνατενίσάτε με λοιπὸν κατὰ πρόσωπον!

— Ὑγιαίνετε, κύριε Βωφόρτ, ὁ κ. Λωζιέ μὲ περιμένει, ὡς γνωρίζετε.

— Πέντε λεπτὰ ἂν βραδύνητε, τί σημαίνει. Φαίνεσθε ὡς νὰ μὲ ἀποφεύγετε.

— Ὅποια ἰδέα!...

— Ἄ! εἶπεν ὁ Πέτρος, γελῶν ἀκουσίως του, ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε τὸ σκωπρὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου...

— Ἴσως...

— Ἄ! ἀληθῶς;

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, βραδέως τὸ πρᾶγμα μ' ἔχει συγκινήσει.

— Καὶ τί ἀνεκαλύψατε;

— Κύριε Βωφόρτ, μὴ μ' ἐρωτᾶτε...

— Τί ἀνεκαλύψατε, ἐπαναμβάνω... τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ δολοφόνου, ἀναμφιβόλως;

— Μὴ ἀστεύεσθε.

— Διάβολε! πῶς ἄλλως νὰ σκεφθῶ βλέπων τὰ μούτρα ὅπου μοὶ ἐκρεμάσατε... Ὅπως δῆποτε, μοὶ φαίνεται ὅτι δικαιούμαι νὰ μάθω τί σκέπτεσθε περὶ τῆς πληγῆς μου.

— Ὑγιαίνετε, κύριε Βωφόρτ.

Ὁ Γεράρδος ἐξῆλθε, διαφεύγων τῆς χειρὸς τοῦ Βωφόρτ προσπαθοῦντος νὰ τὸν κρατήσῃ.

Καὶ ἐκεῖνος ἐκπληκτος, ἐψιθύριζε:

— Μὴ ἔχω πυρετόν; Τί συμβαίνει; Τί τοῦτο σημαίνει;

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνέμενε τὸν Γεράρδον μετ' ἄκρας ἀνυπομονησίας.

— Λοιπὸν: ἠρώτησε βλέπων αὐτὸν προσερχόμενον. Τί ἀνεκαλύψατε;

— Μικρὰ πράγματα. Θὰ συντάξω ἄλλως τε εὐθὺς τὴν ἐπὶ τοῦτου ἔκθεσιν μου καὶ κάμετε ἐπ' αὐτῆς τὰς κρίσεις σας.

— Τὴν περιμένω, κύριε, εἶπεν ὁ Λωζιέ ἀδύμονων. Προσθέτω μαλίστα ὅτι τὴν περιμένω πλήρως ἐμπιστοσύνης. Καὶ περιττὸν θεωρῶ τὸ νὰ ἐπηρεάσω τὴν γνώμην σας.

— Ἡ γνώμη μου, κύριε, στηρίζεται ἐπὶ παρατηρήσεων, ὅλη ἐπὶ γεγονότων. Παρατηρήσεις, γεγονότα θὰ σας παραδώσω, χωρὶς νὰ ἐκφέρω γνώμας ἐπ' αὐτῶν. Δὲν ἔχω ποσῶς νὰ ἐπεκταθῶ πέραν τοῦ ἐκ τῆς ἐπιστήμης καθήκοντός μου.

— Καὶ πλέον τι δὲν σας ζητῶ, ὑπέλαθε ξηρῶς ὁ γρηκίος ἀνακριτὴς.

Ὁ ἰατρός ἐπῆγε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βελόν.

Ἐκεῖ, μετὰ μικρὰν ἀναψυχὴν, ὠχρὸς πάντοτε καὶ σύννοος, συνέταξε τὴν ἔκθεσιν του, ἀναγινώσκων πᾶσαν φράσιν ἢ ἔγραφε, σταθμίζων τὰς λέξεις του.

Ἐφ' ὅσον προσηγγίζεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεώς του, καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περίλυπος.

— Τὸ ἐξαγόμενον εἶνε τυπικὸν καὶ λογικόν, ἐψιθύρισε... Τί λοιπὸν παρατήρησα; τί ἐσκέφθην; τί ἔγραψα;... Πῶς δύναται λοιπὸν νὰ ὑποπτεύωνται τὸν κ. Βωφόρτ, τὸν ἐξαιρετικὸν καὶ ἀνώτερον καὶ τῆς ἐλαχίστης ὑπονοίας ἀνθρώπων αὐτόν; Ὑπάρχει ἐδῶ ἄθροισμα ἐνδείξεων ὅς συνήνωσεν ἡ τύχη, ἀλλὰ παραδόξων τῇ ἀληθείᾳ... Εὐτυχῶς ὅτι ὁ κ. Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος καὶ αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τύχης. Καὶ ὁ φίλος μου ἐν συντόμῳ, — ἂν ὁ κ. Λωζιέ ἐκδηλώσῃ φανερῶς τὰς ὑποψίας του, — ὁ φίλος μου θὰ δικαιολογηθῇ. Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἀναφορὰ, ἀφοῦ θεωρῶ γελοῖον καὶ τὸ νὰ σκεφθῇ τις ἄπλῶς ὅτι ὁ κ. Βωφόρτ ἀνεμίχθη εἰς τὸ ἔγκλημα;...

Ἐλαβε τὸν χάρτην, τὸν συνέπτυξεν, ἤτοιμάζετο νὰ τὸν σχίσῃ.

Σκέψις τις τὸν ἀνεχαίτισεν.

— Ἀφοῦ εἶμαι πεπεισμένος περὶ τοῦ ἀκριβοῦς τῶν παρατηρήσεών μου, μοὶ εἶνε ἀπγορευμένον νὰ τὰς ἐξαφανίσω. Πρέπει νὰ τὰς δώσω εἰς τὸν κ. Λωζιέ ὅστις τὰς περιμένει. Αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον. Πρὸς τί νὰ τὰς ἐξαφανίσω; Ὅτι ἐστὲλλετο ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ καὶ Κύριος οἶδε τί θ' ἀνεκαλύπτειν;

Καὶ ὑπέγραψε τὴν ἔκθεσιν ἀφοῦ ἐσημείωσεν ὑπ' αὐτὴν τὴν χρονολογίαν.

Πέντε μετέπειτα λεπτὰ, τὴν ἐνεχείριζε πρὸς τὸν ἀνακριτὴν.

Ὁ κ. Λωζιέ τὴν ἤνοιξε, τὴν διέτρεξε δι' ἐνὸς βλέμματος.

— Ἄ! ἄ! εἶπε, τὸ ὑποπτευόμενον καλῶς ὅτι ὁ ἰατρός θ' ἀνεκαλύπτειν οὐσιώδη πράγματα, ἐκεῖ ὅπου ἡμεῖς τίποτε δὲν ἐβλέπομεν.

Ἄνελαθε χωρία τινὰ τῆς ἐκθέσεως καὶ τ' ἀνέγνωσεν ἐκ νέου προσεκτικώτερον.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἀνεγίνωσκεν ὑψηλοφώνως, τονίζων ἰδιαζόντως φράσεις τινάς :

« Ἐπιστοποιήσαμεν ὅτι ἡ σφαῖρα τῆς ὁποίας καθωρίσαμεν τὴν βολήν, ἐρρίφθη ἐξ ἀποστάσεως τριῶν καὶ πλέον μέτρων, διότι δὲν παρετηρήσαμεν κανέν τῶν ἰδιαιτέρων συμπτωμάτων τῶν χαρακτηριζόντων τὰ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τραύματα. Εἶνε, ἄλλως τε ἡ παρατήρησίς μας ὁμοία πρὸς ἐκείνην ἣν ἐκάμωμεν ἐπὶ τῆς πληγῆς τοῦ στήθους, παρὰ τῷ Βαλόν. Δυσκολευόμεθα νὰ ὀρίσωμεν τὰς διαστάσεις τῆς σφαίρας τῆς προσβολῆς τὸν κ. Βωφόρτ. Ἐκ τοῦ ἀνοίγματος τῶν χειλέων τῆς πληγῆς μᾶς ἐπιτρέπεται ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι ἡ βολή ἦτο τῆς δυνάμεως τοῦ εἰς τοὺς θάμνους εὐρεθέντος περιστρόφου· ἀλλ' οὐδὲν βεβαίον ὅτι δὲν ἦτο αὕτη μικρότερα ἢ μεγαλύτερα... »

— Ἄ ! εἶπεν ὁ κ. Λωζιέ, ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἱατροῦ, ἀδύνατον λοιπὸν σὰς ἦτο νὰ ἐκφέρητε ὀριστικὴν γνώμην ;

— Ἀπολύτως.

— Ἡ ὀριστικὴ σας ἐν τούτοις γνώμη, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, θὰ ἦτο μεγάλης σημασίας. Παρατηρήσατε κύριε Γεράρδος ὅτι ἔχομεν δύο περιστρόφα παίζοντα τὸ μέρος των εἰς τὸ ὄραμα· τὸ τοῦ δολοφόνου καὶ τὸ τοῦ κ. Βαλόν τοῦ ὁποίου ἡ βολή κατὰ πολὺ στερεῖται τῆς δυνάμεως τοῦ ἄλλου. Μὲ ἐννοεῖτε ;

— Σὰς ἀκούω, κύριε, καὶ ζητῶ νὰ διαφωτισθῶ.

— Ὑποθέσωμεν ὅτι ἐσχηματίσατε τὴν πεποίθησίν σας... Τὰ πράγματα εὐθὺς τότε ἀπλοποιοῦνται...

— Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε λοιπὸν, κύριε, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετ' ἀποτόμου κινήσεως... Μοὶ ζητεῖτε νὰ διατυπώσω εὐκρινέστερον κατηγορίαν τυπικὴν ἢ δήλωσιν περὶ ἀθώοτητος, ὡς πρὸς τὸν κ. Βωφόρτ...

— Δὲν εἶμαι ὑπόχρεως νὰ ἐξετάσω τὴν ὑπόθεσιν ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις ;

— Ἀλλὰ, κύριε, κατηγορία κατὰ τοῦ κ. Βωφόρτ θὰ κατέρρεεν ἀφ' ἐαυτῆς.

— Τίς οἶδεν. Εἰς ζητήματα τῆς ἀστυνομίας, ὡς ἔλεγε τὸ πρῶτ' ὁ κ. Πενσών, πρέπει ὅλα τὰ ἀπρόοπτα νὰ τὰ περιμένῃ τις. Ἄλλως τε μάταιον τὸ νὰ συζητῶμεν τὰ τοιαῦτα. Ἦθελον μόνον νὰ σὰς κάμω νὰ παρατηρήσητε πόσον εὐκλὸν ἴσως θὰ σὰς ἦτο τὸ νὰ ἐβοηθεῖτε τὴν δικαιοσύνην ὅπως σχηματίσῃ πεποίθησιν, ἂν ἡ ἐκθεσίς σας ἦτο κατὰ τι ἀκριβεστέρα.

— Τὸ πρᾶγμα κύριε, σὰς δηλῶ ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης, εἶνε ἀδύνατον.

— Καλὰ, καλὰ, σημειώσατε, κύριε Γεράρδος ὅτι οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἐδυσπίστησα εἰς τὰ λεγόμενά σας. Ἐχὼ ἄκραν ὑπόληψιν πρὸς τὰς γνώσεις καὶ τὸν χαρακτήρα σας. Πρακτικῶς λοιπὸν νὰ συγχωρήσητε τὴν μέχρι τοῦδε ἐπιμονὴν μου... Ἐξαιρουμένη τῶρα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀναφορᾶς...

Ὡς πρὸ μικροῦ, ἀνέγνωσε, ταπεινοφώνως κατ' ἀρχάς, εἶτα ὑψηλοφώνως :

« Ἐπιστοποιήσαμεν κατὰ δεύτερον, ἐκ τῆς διευθύνσεως τῆς σφαίρας, ὅτι ὁ σκοπευτὴς

δέον νὰ ἴστατο ὑψηλότερον τοῦ κ. Βωφόρτ, ἀντιθέτως πρὸς τὸν κ. Βαλόν εἰς τὸν ὁποῖον ἡ διευθύνσις ἦν ἔλαβεν ἡ σφαῖρα διότι νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ὁ σκοπευτὴς ἴστατο ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐφ' ἧς καὶ οὗτος ἐπιφανείας... »

Τὸ δεύτερον ἦδη, ὁ κ. Λωζιέ ἀφῆθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς σκέψεις του.

Διέτρεξε τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς μετὰ βαθείας προσοχῆς.

— Αὐτὸ ἐνέχει μεγίστην σπουδαιότητα, κύριε...

— Οὐδὲν εἰκάσω, κύριε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς διὰ φωνῆς τρεμουσῆς.

— Ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἐπιβεβαιωμένη νὰ κάμῃ αὕτη τὰς εἰκασίας της. Καὶ ἰδοὺ εἰς αὐτὴν τί λέγει ἡ ἀναφορὰ σας : ἀποσυνθῶ τὴν ὑπόνοιαν πάσης δυνατῆς ἐνοχῆς τοῦ κ. Βωφόρτ, ἵνα καταστήσῃ τὴν κρίσιν σας πλεονελεύθεραν. Ἀντικαθίστῶ τὸν Βωφόρτ διὰ τοῦ φονεῦς, πρὸς τὸν ἀπονέμω ὄνομα τι οἶον δῆποτε... διὰ τοῦ Χ., τοῦ ἀγνώστου. Καὶ ἐκ τῆς λογικῆς σας αὐτῆς ἰδοὺ τί ἐγὼ ἐξάγω : Ὁ Βαλόν λαμβάνει τραῦμα τὸ ὁποῖον τὸν διαπερᾷ ὀριζοντίως. Λοιπὸν ὁ Χ., ὁ φονεὺς, εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετ' ἐκείνου ἐπιφανείας. Ὁ κ. Βωφόρτ καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ διατείνεται ὅτι ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ὄχηματος μαζὺ μετ' ὁ Βαλόν, δέον νὰ ἐλάμβανε καὶ οὗτος πληγὴν φέρουσαν τὸν αὐτὸν χαρακτήρα. Δὲν φρονεῖτε καὶ σεῖς οὕτω ;

— Σὰς ἀκούω, κύριε, ἔτοιμος ν' ἀνασκευάσω τὰς πλάνας σας.

— Ἐχει καλῶς. Ἀντὶ ὅμως τοιούτου τραύματος τί πιστοποιεῖτε εἰς τὸν κ. Βωφόρτ ; Πληγὴν μαρτυροῦσαν ὅτι τὸν ἐσκόπευσαν ἀπὸ μέρους ὑψηλοτέρου. Ὁ αὐτὸς λοιπὸν ἄγνωστος δὲν ἐπυροβόλησε καὶ ἐπὶ τῶν δύο ; Ἐχομεν ὅθεν δύο τραύματα ἀλλεπαλήλως γενόμενα καὶ ἐν διαστήματι στιγμῆς, ἂν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ κ. Βωφόρτ... καὶ τὰ τραύματα αὐτὰ οὐσιαστικῶς διαφέρουσιν ἀλλήλων. Τὸ ἐν εἶνε κατ' εὐθεῖαν, τὸ ἄλλο ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Πῶς ἐξηγεῖτε τοῦτο ;

— Σὰς ἀκούω, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος.

— Ἐγὼ θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω. Ὁ κ. Βαλόν εὐρίσκεται μόνος εἰς τὸ ὄχημα. Διέρχεται τὸ δάσος. Ὁ Χ. τὸν περιμένει. Ὁ ὄρομος ἔχει κατωφέρειας. Πλησίον τοῦ ἔλους μάλιστα τὸ ἔδαφος ὑψοῦται. Τὸ παρατηρήσατε ; Ὁ Χ. τὸν ἀναμένει εἰς μέρος ὑπόθεν δύναται νὰ σκοπεύσῃ χωρὶς νὰ τῷ φέρουν πρόσκομμα τὰ φυλλώματα. Πυροβολεῖ τὸν Βαλόν, ὅστις κἀθηται ἡσύχως καὶ ἀνυπόπτως. Πάραυτα κύπτει ἵνα κρυβῆ. Ὁ Βαλόν αἰσθάνεται ὅτι ἐπληρώθη. Ἀποτόμως ἐγείρεται, παρακολουθῶ καταλεπτῶς τὴν ἀφήγησιν τοῦ κ. Βωφόρτ, ὡς βλέπετε, — ἠγέρθη καὶ ἐκένωσεν εἰς τὴν τύχην τὸ περιστροφόν του πρὸς τὸ μέρος τοῦ δολοφόνου, ἐκεῖ ὑπόθεν εἶδε τὴν λάμψιν τοῦ πυροβολισμοῦ, κατόπιν πίπτει. Ἀφ' ἐνός ὁ Βαλόν, ἐγείρων τὸ εὐρωστὸν τοῦ σώμα ἐν ὑστάτῃ προσπαθείᾳ... Ἐξ ἄλλου ὁ Χ., ὁ ἀγνωστός μας, ὁ φονεὺς, συνεσπρωγμένος καὶ κρυπτόμενος.

— Δυνατόν, κύριε, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἐνδεχόμενον μάλιστα οὕτω νὰ συνέβῃ τὸ πρᾶγμα. Ὁ Βαλόν ἠνωρθώθη ἐπὶ τοῦ ὄχηματος

του, ὁ Βωφόρτ αὐτὸς σὰς τὸ ἀφηγήθη, καὶ φυσικὸν εἶνε ὁ φονεὺς νὰ ἐκρύβῃ μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ φόνου. Ἄλλ' ἐπιτρέπετε νὰ παρατηρήσω κατὰ τί εἰς ὅλα ταῦτα εὐρίσκετε τὸν κ. Βωφόρτ ἔνοχον ;

— Καὶ σεῖς, κύριε, πῶς ἄλλως ἠθέλετε ἐξηγήσει τὸ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τραῦμα τοῦ κ. Βωφόρτ ; Ἀπαντήσατε, παρακαλῶ.

— Θὰ τὸ ἐξηγῶν οὕτω, κύριε, καὶ φυσικώτερον : ὁ Βωφόρτ καὶ ὁ Βαλόν κἀθηται ἐπὶ τοῦ ὄχηματος ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον· ὁ Βαλόν ὀδηγεῖ, ἐπὶ πλέον δὲ εἶνε ὑψηλότερος καὶ πλέον σωματώδης τοῦ Βωφόρτ. Ὁ Χ., ὁ κρυπτόμενος φονεὺς, εὐρίσκεται ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς ἴσην γραμμὴν πρὸς τὸν Βαλόν καὶ ὑψηλότερον τοῦ Βωφόρτ. Πυροβολεῖ δις, καὶ οἱ πυροβολισμοὶ του ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς τῶν πληγέντων παρουσιάζουσι χαρακτηριστικῶς ἀπολύτως διαφέροντας ἀλλήλων.

— Ναί, κύριε, αὐτὸ εἶνε ἐνδεχόμενον, καὶ ὁ συνήγορός του δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦτου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' οἰαδῆποτε καὶ ἂν ὑπάρχῃ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀναστήματος τοῦ Βωφόρτ καὶ τοῦ τοῦ Βαλόν, δὲν θὰ μὲ πείσητε ὅτι ἤρκεσεν αὕτη ὅπως ἐπιφέρῃ πληγὰς τόσον διαφορετικὰς.

— Διατὶ ὄχι ;

— Παραδέχεσθε ἐν τούτοις, ὅτι ἀποτελεῖ τοῦτο ἐνδείξιν σοβαρῶς ἐπιβαρυντικὴν διὰ τὸν Βωφόρτ, τὴν ὁποῖαν ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν.

— Ὑπάρχει ἐνδείξις, ἀλλ' ἀγνώω κατὰ πόσον εἶνε ἐπιβαρυντικὴ διὰ τὸν Βωφόρτ.

— Ἡ ἐνδείξις τόσον μᾶλλον εἶνε σοβαρὰ, καθ' ὅσον εἴμεθα βεβαίον ὅτι ὁ φονεὺς ἐτραυματίσθη.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τῆς δικαιοδοσίας μου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀπέμεινε σιωπηλός, εἶτα, συμπύσσωσεν τὰς ὄφρυς :

— Ἰδοὺ, εἶπε, διατὶ ἡ γνωμοδότησίς σας τόσον θὰ μᾶς ἐχρησίμευεν ἂν ἡ πληξασα τὸν Βωφόρτ σφαῖρα ἦτο τῆς βολῆς τοῦ περιστρόφου τοῦ Βαλόν.

— Δὲν δύναμαι καὶ οὕτε ἄλλος ἐπίσης θὰ δυνηθῆ τοῦτο.

— Κρίμα, κρίμα... Ἐπὶ τέλους, εὐτυχῶς, πλὴν τῆς ἐνδείξεως αὐτῆς, ἔχομεν καὶ ἄλλα νὰ ἐξετάσωμεν. Καὶ ἐλπίζω εἰς τινα ἀποκαλύψιν παρεμοίως ἐνδιαφέρουσαν.

Ἀφήσας τὸν ἱατρὸν ὁ κύριος Λωζιέ, ἀπῆλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ Πενσών.

Περιεφέρετο οὕτως ἀνά τὰς διόδους τοῦ κήπου, καπνίζων τὴν πίπαν του, ἀπολαύων τοῦ ἡλίου, χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ φαίνεται ὅτι ἀπησχόλει τὴν σκέψιν του τὸ ἐγκλημα.

Ὅτε εἶδε πλησιάζοντα τὸν ἀνακριτὴν, ἐτίναξεν ἐπιμελῶς τὸν καπνόν, ἐσπόγγισε τὴν πίπαν, τὴν ἐπανάθηκεν ἐν τῇ θήκῃ της, καὶ ταύτην ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Νὰ ὁ ἀνεμοκουβάρας ! ἐψιθύριεν.

Ὁ Πενσών ἦτο ἀπηνῆς καὶ οὐδέποτε τὸν συνεχῶρει διὰ τὰς τρεῖς προηγηθείσας ἀποτυχίας, τὰς μόνας τρεῖς ἀποτυχίας, ἔλεγε, τοῦ βίου του ὡς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

— Καπνίζων βέβαια τὴν πίπαν, κύριε Πενσών, θ' ἀνακαλύψετε τὸν φονεὰ τοῦ Βαλόν ; εἶπε ξηρότατα ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ κύριος ἀνακρι-

τής, ἀλλὰ περιέμενον τὰς διαταγὰς του. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἐκάπνιζον πρὸς ἀναρρίπισιν τῶν ἰδεῶν μου.

— Καὶ αἱ ἰδέαι σας τὰς ὁποίας ἀνερρίπισατε, δὲν σὰς διεφώτισαν εἰς τίποτε ;

— Μικρὰ πράγματα, κύριε. Μὲ τὸν κύριον ἀνακριτὴν, ἄλλως τε, δὲν δύναμαι νὰ ἐρχομαι εἰς συνεννόησιν.

Ὁ κύριος Λωζιὲ ἐφρικίασεν ἑλαφρῶς καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, τῷ ἐφάνη ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Πενσῶν ἐνεῖχον δι' αὐτὸν προσβλητικὴν εἰρωνίαν.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε μὲ αὐτό, κύριε Πενσῶν ;

— Ὁ κύριος ἀνακριτὴς ἔχει πολλὴν πείραν... Εὐτύχημά μου αἰσθάνομαι τὸ νὰ ποδηγετοῦμαι ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ Λωζιὲ ἀπέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός.

Ἦγνόνει ἂν ἔπρεπε νὰ δυσηρεστεῖτο.

Τέλος, ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του :

— Κύριε Πενσῶν, ὁποία εἶνε ἡ γνώμη σας ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ;

— Δὲν ἔλαβον ἀκόμη καιρὸν νὰ σχηματίσω τσαυτὴν.

— Θὰ σὰς ποδηγετήσω. Ἡ διήγησις τὴν ὁποίαν μὰς ἔκαμεν ὁ κύριος Βωφόρτ εἶνε μῦθος. Ὁ φόνος δὲν ἐτελέσθη ὡς αὐτὸς μὰς τὸν διηγήθη !

— Ἄ ! ἄ ! ἀνεκάλυψεν ὁ κύριος ἀνακριτὴς τίποτε ἀφότου ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν ;

— Θὰ κρίνητε περὶ τούτου, κύριε Πενσῶν, διότι ὀφείλω νὰ σὰς κρατῶ ἐνήμερον ἂν θέλω ἡ συνδρομὴ σας νὰ μοὶ ἀποβῇ ἐπωφελῆς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ἀνακριτά, διὰ τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἐμπιστοσύνην σας.

— Δὲν δίδω πίστιν εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνατραπέυσης ἀμαξίας...

— Πρὸς τίνα σκοπὸν ὁ κ. Βωφόρτ νὰ ἐφεύδεται ;

— Ἴνα νίψῃ τὰς χεῖράς του ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως.

— Ὁ κ. ἀνακριτὴς φρονεῖ λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Βωφόρτ ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ...

— Ἀφοῦ τὰ πάντα σὰς εἶπω, κρίνετε τότε καὶ ὁ ἴδιος.

— Εἶμαι περίεργος ν' ἀκούσω, ἐπιθύρουν ὁ Πενσῶν.

— Ὁ κ. Βωφόρτ, τὸ γνωρίζω, ὅπως καὶ ὅλοι εἰς Κρέιλ, διατελεῖ ἐν ἐμπορικῇ καταστάσει ὄχι ἀνθηρᾷ. Θεωρεῖται μάλιστα ὡς περιετλὸν εἰς χρηματικὰς στενοχωρίας. Τί μὰς ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐπωφελήθη περιστάσεως παρουσιασθείσης αὐτῷ ἵνα καταστῇ κύριος μιᾶς περιουσίας ; ... Ὁ κ. Βωφόρτ δὲν εἶνε συνηθισμένος νὰ ζῇ βίον πενιχρόν. Ἀπώλεσε πολλὰ τῶρα τελευταίων. Θὰ ἐφοβήθη τὴν πενίαν.

— Ὁ κ. ἀνακριτὴς φρονεῖ λοιπὸν ὅτι ἤμπορεῖ κανεὶς οὕτω, διὰ μιᾶς, νὰ γίνῃ δολοφόνος ;

— Ἡ εὐκαιρία εἶνε πανίσχυρος ... κύριε Πενσῶν.

— Ἀλλὰ καὶ ἡ τιμιότης ἐπίσης, κύριε Λωζιέ.

— Ὡς ἐπράξα πρὸ μικροῦ μὲ τὸν ἰατρὸν

Γεράρδον, ὅς κάμωμεν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ Βωφόρτ.

— Ἔστω ... Ἄς μὴ τῷ ἐναντιωθῶμεν ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πενσῶν.

— Θὰ ἴδῃτε πῶς τὰ ἐλάχιστα πράγματα συνδέονται μεταξύ των.

Ὁ Βαλὸν καὶ ὁ Βωφόρτ συνητήθησαν εἰς τοῦ Παρλεγκέ, ὁ Βωφόρτ μανθάνει ὅτι ὁ Βαλὸν θὰ λαβῇ 450 χιλιάδας φράγκων. Καὶ ὄχι μόνον τὸ μανθάνει, ἀλλ' ἐπὶ πλέον βλέπει ἰδίαις ὄμμασι τὸ ποσόν, ὅτε ὁ κ. Παρλεγκέ μετρᾷ τὰς δέσμας τῶν τραπεζογραμμάτων εἰς τὸν ἀνύποπτον ἐργοστασιάρχην, ὅστις τὰ εἰσάγει ἐντὸς δερματινοῦ σακκου. Μὲ ἀκούετε ;

— Ὡ ! οὐδὲ λέξις μοὶ διαφεύγει !

— Δειπνοῦσι μαζύ. Καὶ ἀναχωροῦν ἐπίσης μαζύ. Ὁ κ. Βωφόρτ συνώδευε τὸν Βαλόν. Διατί τὸν συνώδευε ; Προσηνέχθη ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὁ Βαλὸν θὰ διέτρεχε κίνδυνον ; Ὀλίγον τοῦτο μὰς ἐνδιαφέρει. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ κ. Παρλεγκέ θὰ μὰς πληροφορήσῃ περὶ τῶν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἀνταλλαγέντων λόγων.

— Αὐτὸ δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ μὰς πληροφορήσῃ μεγαλα πράγματα. Ὁ Βαλὸν καὶ ὁ Βωφόρτ, ὡς γνωρίζω, ἦσαν σχετικοί, ἐβλόποντο ἐνίοτε, καὶ ὁ Βωφόρτ ἐθήρευεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τοῦ Βαλόν, εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀλλάττης.

— Ἐπαναλαμβάνω, ὀλίγον μὰς ἐνδιαφέρει. Καὶ παρακολούθῳ τὴν ἱστορίαν, ὡς ἐγὼ εἰς τὸν νοῦν μου τὴν κατήρτισα, τῶν συμβεβηκότων τῆς ἐσπέρας. Εἰς τὸ δάσος, ὁ τόπος τοῦ Ἐλοῦς τῶν Ἐλάφων εἶνε μέρος κατάλληλον δι' ἐγκλήματα, παράμερον καὶ ἀπομονωμένον. Ὑπὸ πρόφασιν οἰανδήποτε, ὁ Βωφόρτ κατέβη τῆς ἀμαξίας. Οὐδὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὄφειλε νὰ συνώδευε τὸν Βαλόν μέχρι τῆς ἐπαύλεως λα Νοβίς. Δύο μόλις χιλιόμετρα ἀπέχον πλέον ἐκεῖθεν. Ὁ Βωφόρτ ἠδύνατο νὰ κατέβαινεν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Κρέιλ.

— Ἐν ὧρα νυκτός ;

— Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος, γθῆς, πανσέληνος λαμπρά. Ἦτο περίπατος θελκτικός.

— Δυνατόν, ὅπως δῆποτε.

— Ὁ Βωφόρτ ἀφῆκε λοιπὸν τὸν Βαλόν, ἐπανερχεται πρὸς τὸ Κρέιλ. Αἴφνης ρίπτεται εἰς τὸ δάσος καὶ ἐπανερχεται ἐπὶ τὰ βήματά του ζητῶν νὰ καταφθάσῃ τὴν κακῶς ὡς ἐκ τῆς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ βαίνουσαν ἀμαξίαν.

— Ὁ δρόμος τῶ ὄντι εἶνε εἰς ἀθλιωτάτην κατάστασιν.

— Κατέφθασε μετ' οὐ πολὺ τὴν ἀμαξίαν. Ἀλλὰ φροντίζει νὰ μὴ φανῇ. Οἱ θάμνοι τὸν κρύπτουν. Ὑπερβαίνει τὸν Βαλόν ἐν τῇ πορείᾳ του. Θὰ τὸν ἀναμῆν ὀπισθεν τῶν θάμνων ὅπου ἀνεύρομεν τὰ ἴχνη αἵματος. Ὅτε διέρχεσθαι ἡ ἀμαξία, πυρβολεῖ, κτυπᾷ τὸν Βαλόν, καὶ κύπτει διὰ νὰ μὴ τὸν ἴδῃ ἐκεῖνος. Ὁ Βαλόν, ἀντιπυρβολεῖ εἰς τὴν τύχην, καὶ ἡ σφαῖρα εὔρε τὸν Βωφόρτ, προξενήσασα αὐτῷ εἰς τὴν κεφαλὴν τὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἀμυχήν...

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ

ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων
τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΕΤΟΝ

[Τέλος]

Ἄνεστέναξεν ὁ Ἀβδέιτζ καὶ λέγει :

— Καὶ δὲ θῆχης καὶ ζεστὰ ρούχα !

— Στὴν κατάστασι ποῦ εἶμαι, καλότυχε, ποῦ νὰ βρεθῶν; ἔχτῆς ἔβαλα ἀμανάτι τὸ τελευταῖόν μου σάλι γιὰ ἑβδομῆντα λεπτά.

Ἐπῆγε ἡ γυναῖκα κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ ἐπῆρε τὸ παιδί ὁ Ἀβδέιτζ ἐσηκώθη καὶ ἔπιασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἓνα παληὸ σακκάκι καὶ τῆς τὸ ἔφερε.

— Νά ! τῆς λέγει, ἂν καὶ εἶνε παληὸ πρᾶμμα, ὅμως ἀξίζει γιὰ νὰ τυλίξης τὸ παιδί.

Ἐκύτταξε ἡ γυναῖκα τὸ ρούχο, ἐκύτταξε τὸ γέρο, ἐπῆρε τὸ ρούχο καὶ τῆς ἦλθαν τὰ δάκρυα. Ἐστρεψε τὸ πρόσωπο καὶ ὁ Ἀβδέιτζ, ἔσκυψε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἐτράβηξε ἓνα σεντούκι, ἔψαξε μέσα καὶ ἔκατσε πάλι ἀντίκρου στὴ γυναῖκα. Καὶ εἶπεν ἡ γυναῖκα :

— Ὁ Χριστὸς νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ σου. Ἐκεῖνος μ' ἔστειλε, φαίνεται, κοντὰ στὸ παραθύρό σου. Ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὸ σπίτι ἦτονε ζεστός ὁ καιρὸς, καὶ τώρα, δὲς, τί κρύο κάνει. Ἐκεῖνος θὰ σοῦ πε νὰ κυττάξης στὸ παραθύρο γιὰ νὰ μὲ δῆς καὶ μὲ λυπηθῆς.

Ἐχαιρογέλασε ὁ Ἀβδέιτζ καὶ τῆς λέγει :

— Ἐκεῖνος βέβαια μοῦ τῶπε. Ἔτσι ἄδικα, κυρά μου, ἐγὼ δὲν ἐκύτταξα στὸ παθύρο.

Κ' ἐδιηγήθηκε ὁ Μαρτίνος καὶ στὴ γυναῖκα τοῦ στρατιώτη τ' ὄνειρό του, καὶ πῶς μιὰ φωνὴ τοῦ ὑποσχήθηκε πῶς σήμερα ὁ Χριστὸς θὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι του.

— Ὅλα μπορεῖ νὰ γείνουν, εἶπεν ἡ γυναῖκα.

Ἐσηκώθηκε, ἐτύλιξε μὲ τὸ ρούχο τὸ παιδί τῆς, τὸν εὐχαρίστησε πάλι καὶ τὸν ἀποχαιρέτισε γιὰ νὰ φύγῃ.

— Πаре αὐτὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, εἶπεν ὁ Ἀβδέιτζ.

Καὶ τῆς ἔδωσε ἑβδομῆντα λεπτά γιὰ νὰ ξεχρωῶσῃ τὸ σάλι τῆς. Ἐσταυροκοπήθη ἡ γυναῖκα, ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ ὁ Ἀβδέιτζ καὶ τὴν ἐπροβόδισε.

Ἐφυγε ἡ γυναῖκα, ἔφαγε ὁ Ἀβδέιτζ τὴν σοῦπα του, ἐσυγύρισε καὶ ἔκατσε πάλι στὴ δουλειά του. Δουλεῖει καὶ ὅλο τὸ παράθυρο θυμάται. Ἀμα σκοτεινιάσῃ τὸ παράθυρο, ἀμέσως παρατηρεῖ ποῖος περνᾷ. Ἐπέρασαν καὶ γνώρισαι, ἐπέρασαν καὶ ξένου, ἀλλὰ τίποτε ξεχωριστὸ δὲν ἐσυνέθη.

Ἐξῆρα ὁ Ἀβδέιτζ βλέπει ἀντίκρου στὸ παράθυρό του, ποῦ ἐσταμάτησε μιὰ γρηῃ μετὰπράτισσα, ἡ ὁποία ἐσηκῶνε ἓνα ταβλά μὲ μῆλα. Εἶχε κάμει καλὴ πούλησι φαίνεται, γιὰτί ἴλιγα τῆς ἔμεναν στὸν ὄμο τῆς ἐσηκῶνε καὶ ἓνα σακκὶ μὲ πελεκουδία. Φαίνεται πῶς τὰ εἶχε συνάξει ἀπὸ καμμιά εικοδομῆ καὶ ἐπῆγχε ἐντὸ σπίτι τῆς. Φαίνεται καὶ πῶς τὸ σακκὶ τῆς ἐκούραζε τὸν ὄμο, θέλησε νὰ σηκώσῃ τὸ σακκὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον

ὦμο, τὸ κατέβασε, τὸ ἀπόθεσε κατὰ γῆς, ἔβγαλε τὸν ταβλᾶ μὲ τὰ μῆλα ἀπάνω στὴ στέκα, καὶ ἄρχισε νὰ ζουλιᾶ μὲς στὸ σακκὶ τὰ πελεκουῖδια. Ζουλιώντας τὰ πελεκουῖδια ἡ γρηᾶ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, περνᾷ ἓνα παιδί τοῦ δρόμου μὲ ξεσχισμένο κασκέτο, ἀρπάζει ἓνα μῆλο καὶ θέλησε νὰ τὸ κόψῃ λάσπη, μὰ ἡ γρηᾶ τὸ εἶδε, ἐγύρισε καὶ σοῦ τὸ τσακώνει τὸ καλὸ σου ἀπὸ τὸ μανίκι. Ἐτινάχθηκε τὸ παιδί, ἐγύρισε νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀλλὰ ἡ γρηᾶ τὸ ἀρπάζει μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρας, τοῦβγαλε τὸ κασκέτο καὶ τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὰ μαλλιά. Φωνάζει τὸ παιδί, βλαστημᾷ ἡ γρηᾶ. Δὲν ἐπρόσθησε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ χῶσῃ τὸ σουβλί του, τὸ πέταξε κατὰ γῆς, ἔτρεξε στὴ θύρα, καὶ μαλιστα ἐσκόνταψε στὴ σκάλα καὶ τοῦπεσαν τὰ γυαλιὰ του. Ἐβγήκε τρέχοντας στὸ δρόμο ὁ Ἀβδέιτζ ἡ γρηᾶ τραβᾷ τὰ μαλλιά τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ βρίζει, καὶ θέλει νὰ τὸ παραδώσῃ στὸν κλητῆρα· ὁ μικρὸς θέλει νὰ ξεκολλήσῃ καὶ δικαιολογεῖται. «Ἐγὼ, λέγει, δὲν τὸ πῆρα, γιατί κτυπᾷς, ἄφησέ με». Ἀρχισε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ τοὺς ξεχωρίζῃ, ἐπῆρε τὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι καὶ λέγει :

— Ἄφησέ το, κυρὰ μάννα, σχώρεσέ του γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ.

— Ἐγὼ νὰ τοῦ σχωρέσω ἔτσι, πού νὰ τὸ θυμᾶται ὡς τοῦ χρόνου. Στὴν ἀστυνομία θὰ τὸ παγῶ, τὸ παληόπαιδο.

Ὁ Ἀβδέιτζ ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ.

— Ἄφησέ το, λέγω, κυρὰ μάννα, ἄλλη φορὰ δὲ θὰ τὸ ξανακαμῆ. Ἄς το γι' ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἄφισε ἡ γρηᾶ, θέλησε τὸ παιδί νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὸ κρατήσε ὁ Ἀβδέιτζ.

— Ζήτησε, λέγει, συχώρεσι ἀπὸ τὴν κυρὰ μάννα, κ' ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ μὴ τὸ κάμῃς ἐγὼ σὲ εἶδα πού τὸ πῆρες τὸ μῆλο. Ἐκλαψε τὸ παιδί κ' ἄρχισε νὰ ζητᾷ συχώρεσι.

— Ἐτσι δά, μπράβο σου. Τώρα νὰ πάρτο τὸ μῆλο. Καὶ ὁ Ἀβδέιτζ ἔπιασε ἓνα μῆλο ἀπὸ τὸν ταβλᾶ καὶ τῶῶσε 'στὸ παιδί. — Θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κυρὰ μάννα, εἶπε 'στη γρηᾶ.

— Ἐτσι τὰ χαλάς αὐτὰ τὰ βρωμόπαιδα, εἶπεν ἡ γρηᾶ. Ἦθελε αὐτὸς τέτοιο φιλοδώρημα πού νὰ σοῦ τὸ κάμω νὰ μὴ μπόρῃ νὰ κάτῃ μιὰ βδομάδα στὸν πεινὸ του.

— Αἱ, κυρὰ μάννα, κυρὰ μάννα, εἶπεν ὁ Ἀβδέιτζ· ἔτσι εἶνε ὅπως τὸ λέμε 'μεῖς, ὄχι ὄμως καὶ ὅπως τὸ λέει ὁ Θεός. Ἄσοῦ γιὰ ἓνα μῆλο πρέπει νὰ δαίρωμε τὸ παιδί, ἐμᾶς τί πρέπει νὰ μᾶς κάμουν γιὰ ὅσαις ἀμαρτίαις κάνουμε ;

Ἐσώπασε ἡ γρηᾶ.

Κ' ἐδιηγῆθηκε ὁ Ἀβδέιτζ 'εἰς τὴν γρηᾶ τὴν παραβολὴν πού ἓνας δανειστὴς ἔχάρισε στὸ χρεοφειλέτη ὅλα του τὰ χρέη, κ' ἐκεῖνος ἐπῆγε νὰ τὸν πνίξῃ. Ἄκουε ἡ γρηᾶ ἄκουε καὶ τὸ παιδί.

— Ὁ Θεός ἐπρόσταξε νὰ συχωροῦμε, εἶπε ὁ Ἀβδέιτζ, γιατί κ' ἐμᾶς τότε δὲ θὰ μᾶς συχωρέσουν. Ὅλους νὰ τοὺς συχωροῦμε, καὶ περισσότερο τοὺς ἀνόητους.

Ἦκούνησε ἡ γρηᾶ τὴν κεφαλὴ τῆς κ' ἀναστέναξε.

— Ἐτσι εἶνε, ἔτσι, εἶπε ἡ γρηᾶ, μὰ κ' αὐτὰ εἶνε πολὺ κακομαθημένα.

— Τὸ λοιπὸν ἐμεῖς οἱ γέροι πρέπει νὰ τὰ μαθαίνομε, εἶπεν ὁ Ἀβδέιτζ.

Μόλις ἔπιασε ἡ γρηᾶ τὸ σακκὶ νὰ τὸ σηκώσῃ 'στὸν ὦμό τῆς, ἔτρεξε τὸ παιδί καὶ τῆς λέγει : «ἄφησέ το νὰ σοῦ τὸ πάγω ἐγὼ, τὸν ἴδιο δρόμο θὰ πάμε». Ἡ γρηᾶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ ἐφόρτωσε τὸ σακκὶ 'στὸ παιδί.

Κ' ἐπηγαίνανε μαζὺ τὸ δρόμο. Ἐλησμόνησε ἡ γρηᾶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀξία τοῦ μῆλου ἀπὸ τὸν Ἀβδέιτζ. Ὁ Ἀβδέιτζ ἐστεκόντανε κ' ὄλο τοὺς ἐκύτταζε πού περπατοῦσαν μαζὺ καὶ 'μιλοῦσαν. Τοὺς ἐπροβόδιζε ἀκόμη κἄμποσο κ' ἐγύρισε πίσω, ἤρε τὰ γυαλιὰ του στὴ σκάλα — δὲν εἶχαν σπάσει, — ἐσήκωσε ἀπὸ γάμου τὸ σουβλί του κ' ἔκατσε πάλι στὴ δουλειὰ του. Ἐδοῦλεψε 'λιγάκι, μὰ ἄρχισε πειρὰ νὰ μὴ βλέπῃ· ἐπέρασε ὁ φανὸ κόρος καὶ ἀναθε τὰ φανάρι· «Πρέπει ν' ἀναψῶ τὸ φῶς» ἐσκέφθηκε, ἐδιόρθωσε τὴ λάμπα, τὴν ἐκρέμασε κ' ἄρχισε πάλι τὴν ἐργασία του. Ἐτελείωσε ἓνα ὑπόδημα ὅλος διόλου, τὸ ἐγύρισε, ἀπ' ἐδῶ τὸ κύτταξε ἀπ' ἐκεῖ ἦταν καλὸ. Ἐμαζέψε τὰ ἐργαλεία του, ἐσάρωσε τὰ ἀποκόμματα, ἐπῆρε τὴ λάμπα τὴν ἔβγαλε στὸ τραπέζι κ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ ραφι τὸ εὐαγγέλιο. Ἦθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὸ βιβλίο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πού χθὲς εἶχε βάλει ἓνα κομματάκι δέμα, ἀλλὰ ἀνοιξε ἄλλου. Καὶ ἄμα ὁ Ἀβδέιτζ ἀνοιξε τὸ βιβλίο, ἐθυμήθηκε τὸ χθεσινὸ ὄνειρο. Ἐξάφνα ἄκουσε 'σάν νὰ κινῆται κἄτι, σάν ν' ἀκούη βήματα ἀπ' ὀπίσθε του. Γυρίζει ὁ Ἀβδέιτζ καὶ βλέπει 'σάν ἀνθρώπους 'στὴ σκοτεινὴ γωνία, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ, ποιοὶ εἶνε. Καὶ μιὰ φωνὴ τοῦ ψιθυρίζει 'στὸ αὐτί :

— Μαρτίνε, Μαρτίνε! Τί, δὲ μὲ γνωρίζεις;

— Ποιός ; εἶπεν ὁ Ἀβδέιτζ.

— Ἐμμένα, εἶπεν ἡ φωνή. Ἐγὼ εἶμαι.

Κ' ἐπροχώρησεν ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ γωνία ὁ Στεπανιτζ, ἐγαμογέλασε, καὶ σάν τὸ συνοφὸ διαλύθηκε κ' ἔχθηκε.

— Εἶμ' ἐγὼ, εἶπεν ἄλλη φωνή. Κ' ἐπροχώρησεν ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ γωνία ἡ γυναῖκα μὲ τὸ μαρὸ, κ' ἐχαμογέλασε ἡ γυναῖκα, ἐγέλασε καὶ τὸ μαρὸ, κ' ἔχθησαν κ' αὐτοί.

— Εἶμ' ἐγὼ, εἶπε τρίτη φωνή. Κ' ἐπροχώρησε ἡ γρηᾶ καὶ τὸ παιδί μὲ τὸ μῆλο, ἐχαμογέλασαν καὶ οἱ δύο καὶ ἔχθησαν κ' αὐτοί.

Κ' αἰσθανθῆκε μεγάλη χαρὰ στὴ ψυχὴ τοῦ ὁ Ἀβδέιτζ· ἐσταυροκοπήθηκε, ἐφόρεσε τὰ γυαλιὰ του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ εὐαγγέλιο — ἐκεῖ πού ἀνοίχθηκε, καὶ στὸ ἀπάνω μέρος τῆς σελίδος ἐδιάβασε :

— Ἐπεινάσα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ μὲ ἐποτίσατε ξένος ἤμουνα καὶ μ' ἐδεχθήκατε...

Καὶ 'εἰς τὸνάτω τῆς σελίδος ἐδιάβασε ἀκόμη :

— Ἐπειὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκάματε εἰς ἐνα ἀπὸ τοὺς μικροτέρους ἀδελφούς μου, εἰς ἐμένα τὰ ἐκάματε (Ματθ. 25 Κεφ.)

Καὶ ἐκατάλαβε ὁ Ἀβδέιτζ ὅτι δὲν τὸν ἐπάτησε τὸ ὄνειρο· ὅτι πραγματικῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτονε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι του καὶ ὅτι πράγματι αὐτὸς τὸν ἐδέχθηκε...

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Εἰς Παρισίους μόνος ὑπότις ἦτο ὁ Ροσελίνης ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὴν ἀνατομίαν οὕτως εἶπεν τοῦ καλοῦ ἐκεῖνου νέου καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν πραγματικὴν του ὑπόστασιν· ὅπως ὀήποτε, μὲ τὸ παρατολμὸν του, δὲν ἠδύνατο καλλίστα νὰ ἐπετύγχανεν ; Αὐτὸν δὲν τὸν ἐπίεζε ποσῶς ἡ πενία· ἐάν ἔκαμνεν αἰτήσεις, θὰ εἶχε τι καὶ αὐτὸς ἵνα συνεισφέρῃ τὸν γάμον.

Ἦδύνατο νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ μέλλοντος του, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ τὸ μέλλον αὐτὸ ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένον.

Θὰ ἦτο βουλευτὴς ἐντὸς τινῶν ἐτῶν, μετέπειτα Ὑπουργός, ἐν πασῇ περιπτώσει ἀνὴρ πολιτικὸς δυνάμενος νὰ κάμῃ πᾶν ὅ, τι ἤθελεν.

Ὁ Ροσελίνης εἶχε δίκαιον.

Οὐδεμία ἠδύνατο νὰ ἐγένετο σύγκρισις μεταξὺ τῆς θέσεως ἀξιωματικοῦ καὶ τῆς τοῦ εὐτυχῆς τούτου νέου· ὁ μὲν εἶχε πρὸ αὐτοῦ εὐρύ καὶ αἴσιον τὸ μέλλον, ὁ ἕτερος δὲν περιέμενεν εἰμὴ περιστάσιν τινα ὅπως διεκρινετο ἢ ἐφρονεῖτο, ἦτις περιστάσις δυνατὸν καὶ ποτὲ νὰ μὴ παρουσιαζετο.

Τὸ πρῶτον ἦδη, αὐτὸς ὁ τὸσον ἀγαπῶν τὸ ἐπαγγέλιμα του, εὕρισκεν ἑαυτὸν ὑποδεέστερον τῶν ἄλλων.

Καὶ ἐν τούτοις, δὲν ἦτο ἀπαισιοδόξος, οὐδέποτε εἶχεν ἀπεθαρρυνθῆ, πάντοτε ἐβλεπεν ὑπὸ τὴν καλὴν των ὄψιν τὰ πραγματά καὶ ὅταν ἐτι τῷ παρυσιαζοντο ὑπὸ τὴν δυσμενῆ αὐτῶν μορφήν.

Ἄλλ' οἱ λόγοι τοῦ Ροσελίνης τὸν εἶχον καταστήσει ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Ἡ καρδιακοῦσα τὴν καρδίαν του πικρὴ ἀνεδόθη ἐπὶ τῆς φυσικογνωμίας του ἐφ' ἧς ἐπέχυσεν ἐκρηκσιν δύσθυμον.

Ἐξήλοτύπει τὸν ὠραῖον αὐτὸν νέον, τὸν εὐτυχῆ, αὐτὸς ὁ μηδὲν ποτε ζηλοτυπήσας.

Ἀπέμεινε πλησίον τῶν παικτῶν ἐφ' ὅσον τὸ παιγνίδιον διήρκεσε, καὶ πλέον ἡ ἀπαξ οἱ ὀφθαλμοὶ του συννητήθησαν πρὸς τὸ βλέμμα τῆς Ἰουλιανῆς, στρεφόμενον πρὸς αὐτὸν ὡσεὶ ἵνα τὸν ἐξετάσῃ.

— Παίζετε κροκέ ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ἀννέτα.

Αὐτὸς ὁ μηδέποτε ἀποποιούμενος δὲν ἐδέχθη ποσῶς, μὴ ἔχων τὴν δύναμιν ν' ἀποσοδῆσῃ τὴν κατακυριεύσασαν αὐτὸν δυσθυμίαν.

— Καὶ σεῖς κύριε ; εἶπε πρὸν τὸν Ζακτά.

— Ἄλλὰ βεβαίως, δεσποινίς.

Ἄν ὁ Ζακτά προσεδόκα νὰ ἔχῃ καὶ πάλιν ὡς συμπαίκτριαν τὴν Ἰουλιανῆν, ἡ ἐλπίς του αὐτὴ δὲν ἐπραγματώθη, διότι ἡ Ἰουλιανῆ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον.

Ἄμα τῇ ἐναρξεί τοῦ παιγνιδίου, μετέβη παρὰ τῷ Βονέ, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν ἀποσυρθεῖσεν τοῦ παιγνιδίου ἀνεκονοίση.

— Εἴσθε εὐχαριστημένους ἐκ τοῦ ταξεί-

δίου σας ; τὸν ἠρώτησεν. Εὗρετε τὸν κύριον πατέρα σας ἐν καλῇ καταστάσει ;

— Ἐν καλλίστῃ ὁ πατήρ μου εἶνε εὐρωστος ὡς χωρικός ὅπου εἶνε.

Τὸν ἐθεώρησεν, ἐκπληκτος διὰ τὸ γνῶρισμα αὐτὸ τὸ ὅποιον ἀπέδωκεν εἰς τὸν πατέρα του καὶ διὰ τὸν τόνον μεθ' οὗ τὸ ἐπρόφερε.

— Ἄν ἐκαθήμεθα, εἶπε μετὰ τὸ αὐτὸ εὐχαρί ὕφος.

Καὶ προπορευομένη αὐτοῦ, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ ἀνδρῶνον ὅπου, κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, οὐδεὶς ὑπῆρχεν.

Προφανῶς, ἤθελε νὰ τὸν εὐηρέσκει καὶ νὰ τῷ διέλυσεν τὴν δυσθυμίαν ἣν εἶδε καταλαβούσαν αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἠπόρει τί νὰ τῷ εἶπῃ.

Ἐκείνος ἔλυσε τὴν ἀπορίαν λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον.

— Περιέργως εἶνε ὁ βίος τοῦ κ. Ζακτὰ, ὡς πρὸ μικροῦ ὁ κ. Ροσελίνης μοὶ τὸν ἀφηγήθη. Βλέπων τις πόθεν ὠρμήθη καὶ ποῦ ἐφθασε παραδέχεται ἐπιτετραμμένην δι' αὐτὸν πᾶσαν φιλοδοξίαν δύναται νὰ πορεύηται εὐθέως πρὸς συνάντησιν τῆς τύχης, καὶ δὲν εἶνε ἠναγκασμένος νὰ περιμένῃ ὅπως ἔλθῃ αὕτη καὶ τὸν εὕρῃ ὅπως τόσκι ἄλλοι πράττουσιν οἱ ὅποιοι δὲν ἐκτείνουσι τὴν χεῖρά των ὅπως συλλαβῶσι τὴν τύχην διαβαίνουσαν.

— Καὶ διατὶ δὲν τὸ πράττουσιν ;

— Αἰσθήματα ὑπερηφανείας καὶ ἀξιοπρεπείας τοῖς παραλύουσι τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν.

Ἀπεκατέστη στιγμή σιγῆς καὶ μειδίωμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς ὄψεως τῆς Ἰουλιανῆς τὸ ὅποιον θὰ διεφώτιζε τὸν Βονέ ἐν ἄλλῃ στιγμή. Ἐὰν ἐκείνη κατ' ἀρχὰς οὐδὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ, ἤδη ἠνύνησε κατὰ τι.

Ἐρριψε ταχὺ βλέμμα περὶ αὐτήν.

Ἄλλοι ἔμενον πλησίον τῶν παιζόντων ἢ περιεστοίχουν τὴν κυρίαν Κόλλα, ἣτις ἀναμφιδόλως τοῖς διηγείτο ἀνέκδοτά της ἐκ τῶν συνήθων, ὡς ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ ἐξέφερε τοὺς λόγους της.

Οὐδεὶς ἐφαίνετο διατεθειμένος ὅπως ἔλθῃ καὶ τοὺς διαταράξῃ.

Ἐμμαντεύσατε, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ διὰ τὸν μετριάζοντος τὸ σπουδαῖον τῶν λόγων της, ὅτι ὁ κ. Ζακτὰ εἶνε ὑποψήφιος μνηστήρ — ὄχι διὰ τὴν Ἀννέταν, δι' ἐμέ. Ὁ κ. Μωπέκ ἐπενόησε τοῦτο, ἐλπίζων ὅτι θ' ἀπέκτα στήριγμα ἀπέναντι τῆς κυβερνήσεως. Διότι παντοτε καταγίνονται εἰς ἀναζήτησιν ὑποστηρικτῶν, αὐτοὶ οἱ πτωχοὶ ἐπαρχοὶ, φεβούμενοι πτώσιν ἐκ τῆς θέσεώς των.

— Τὸ ὅποιον συχνότατα τοῖς συμβαίνει, εἶπεν ὁ Βονέ ἀποβαλλων τὸ σύνοφρον τοῦ ὕψους του.

— Ὡ! δὲν κατακρίνω τὸν κ. Μωπέκ, μόνον ἡ ἐπιέμβασίς του ἀποδεικνύει ὅτι δὲν μετ' ἠγάθη καλῶς.

Ἐπιφώνησις ἐξέφυγε τοῦ στόματος τοῦ Βονέ.

— Ἄ !

— Ἄν μ' ἐγνώριζε, θὰ ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι δὲν εἶμαι γυνὴ ἐκ τῶν ευκόλως ἐπηρεαζομένων, καὶ ὅτι ὅποταν νέα τις ἐφθασε μέγχι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας της χωρὶς εἶτι νὰ ὑπανδρευθῆ, ἀποφασίζει νὰ κάμῃ της τὴν ἐκλογὴν συζύγου καὶ ὄχι νὰ δεχθῆ τοιοῦτον . . . ἔστω καὶ παρὰ τοῦ πλέον ἀξιαγαπήτου τῶν ἐπαρχῶν.

Συνήθως ὠμίλει χωρὶς ν' ἀκούηται μετ' ἀπλότητα, ἄνευ ἐπιτηδεύσεως εἰς τὰς ἐκφρασεις της, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν εὐτῷ ἐν τῇ παρουσίᾳ συνδιαλέξει, ὠμίλει βραδέως ἐξ ἐναντίας, ὡσεὶ παρασκευάζουσα τὰς φράσεις της, ἐφαίνετο ζητοῦσα νὰ τὰς ἀρτύῃ διὰ σκέψεων, ὡσεὶ ἵνα μετριάσῃ ὅ,τι ἐνυπῆρχε τὸ βαρὺ εἰς τὰ λεγόμενά της.

Ἄλλ' εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν οὐσίαν τῶν λεγομένων της ὁ Βονέ ἐνέτεινεν ὄλην του τὴν προσοχὴν, ἀπορῶν ποῦ ἐμελλεν ἡ Ἰουλιανὴ νὰ καταλήξῃ καὶ ἀμφιβάλλων ἂν ἀντελαμβάνετο καλῶς ὅ,τι ἤκουεν.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησε.

— Καὶ ἡ ἐκλογὴ περὶ ἧς ὁμιλῶ γίνεται μόνον μετ' ἠγάθη καὶ μετ' ἐπειραν. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου, ἔχει τις ἀνάγκην νὰ καταστῇ

βέβαιος περὶ τῆς εὐτυχίας του, καὶ δὲν προβαίνει εἰς τὰς ἀποφάσεις του ὅπως αἱ ἀπειροὶ νεάνιδες... ἀλλ' ὡς γυνὴ.

Διεκόπησαν ὑπὸ τῆς Ἀννέτας, ἣτις εἰσήληθε ἄρομαία. —

— Ἀλλὰ τί σοὶ διηγείται λοιπὸν ὁ κ. Βονέ, εἶπε, καὶ λησμονεῖς τὴν ὥραν; δὲν εἶνε καιρὸς νὰ παραθέσωμεν τὰ ἐδέσματα ;

Ἄλλ' ἡ Ἰουλιανὴ, ἀλλ' ὁ Βονέ διετέλει ἐν συγχύσει ἰδεῶν, ἀναζητῶν τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν ἀφηρημένων κατὰ τι λέξεων τούτων, αἰτινες ἐμελλον ν' ἀπέληγον εἰς συμπέρασμα τι ὁπόταν ἡ Ἀννέτα ἐπῆλθεν εἰς στιγμήν τόσον ἀκατάλληλον ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ὡς πάντοτε, ἡ ὥρα τῶν ἐδεσμάτων παρελήθη ἐυθυμοστάτη, καὶ διὰ τὸν Βονέ εἶτι, οὕτινος ὁ ἀνήσυχος ζηλοτυπία εἶχε διαλυθῆ, καὶ ὁ ὁποῖος εὕρισκεν ἠδὴ τὸν Ζακτὰ πολὺ ὀλιγώτερον ἀντιπαθητικὸν ἢ πρὸ ἐνὸς τεταρτου.

Ἐτραγεν ἡσυχώτατα τὴν σταφυλὴν του ὅτε ἡ Ἀννέτα, μετ' ἠγάθη της ἐλευθεριότητα, προσῆλθε παρ' αὐτῷ ἀποτόμως, τείνουσα μεταξὺ τῶν χειρῶν της δέσμη φωτογραφιῶν.

— Σὰς ἔδωκα, κύριε Βονέ, τὴν εἰκόνα μου ὅπου ἐφωτογραφηθῆ μετ' ἠγάθη ἐνδομυσία τοῦ κροκέ ;

— Ὁχι, δεσποινίς.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ αὕτη. Καὶ τὴν φωτογραφίαν ἡ ὅποια μετ' ἠγάθη ὡς Ἄρτεμιν ; τὴν ἔχετε λάβει νομίζω ἐκείνην.

— Ναί, δεσποινίς.

— Λαμπρά! ἰδέτε ἀκόμη καὶ ὅποιαν ἄλλην δὲν ἔχετε λάβει, δύνασθε νὰ τὴν λάβητε.

Καὶ ἐσχόρπισε τὴν συλλογὴν της ἐπὶ τραπέζης.

Εἶτα, ἐνῶ ὁ Βονέ ἔκαμε τὴν ἐκλογὴν του ἐκαλεσεν ἐκείνη τὴν Ἰουλιανὴν.

— Εἶπέ μοι, ἔδωσες τὴν φωτογραφίαν σου εἰς τὸν κύριον Βονέ ; Ἐταιχηματίζω ὅτι δὲν τὴν ἔχεις ὡσεὶ.

— Ὁχι.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ
ΣΙΓΑΡΕΤΑ

Ἄγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιτζέ.
Γενιτζέ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μετ' ἠγάθη.

ΠΟΥΡΑ

Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῆνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κε-χρημπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλοι

ΣΙΓΑΡΑ
ΠΙΠΙ

Τιμὰὶ συγκαταβατικαί.

Τὸ Bazar de la Havane ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ λιανικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικόν εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰκισθῆσθε χωρὰς Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ Bazar de la Havane δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τα εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνὰ.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἐξαιρετικὴν καὶ γλυκύτατην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐώδες—ἰδίως ἑλληνικόν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀχιασελοῦ), ἄς ἀγοράξῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazar de la Havane

Κέρδος 50 ο/ο εἰς τοὺς ἐνδομύμους

ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ
Εἰς τὰ καταστήματα

Α Δ Ε Λ Φ Ω Ν Β Α Ρ Β Ι Τ Σ Ι Ω Τ Η

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 71, 73, 69 καὶ 59.

Ἡ πρόβλεψις τῶν ὁρίων κασμιρῶν τῆς ἐποχῆς, ἡ ποιότης τῶν χρομάτων, ἡ σπερότης αὐτῶν, ἡ ἀρίστη ἐφαρμογὴ εἰς τοὺς ἐνδομύμους, τὸ ἀνεπίδεκτον παντὸς συναγωνισμοῦ, κινῶν τὸν λαμπρόν του ἐπισκέπτον. Φαντασθῆτε τί ἔχει νὰ γείνῃ τῶρα ποῦ ἐκοιμήθησαν τὰ νεότερα χεμερικὰ κασμίρια.

Ἄδο χιλιᾶδες σχεδίων καὶ χρωμάτων χεμερικῶν κασμιρῶν 30 ο/ο ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Μάλιστα, ἄνευ ὑπερόλης, ὅστις ἀμφιβάλλει, δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς ἀπλὴν ἐπίσκεψιν εἰσεργόμενος δὲν φοβῆται νὰ παραγγείλῃ ἐνδομύμους, χωρὶς νὰ ἀγοράσῃ κασμιρῶν τῆς ἐποχῆς, χωρὶς νὰ θυμῆται τὴν πλουσιωτάτην συλλογὴν πολυμήτρων λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. Πρὸς τοῦτο ἐκοιμήθησαν καὶ ἀδόμητα Ἀμερικῆς κατάλληλα δι' ἐνδομύμους χεμερικῶν ἀνδρῶν καὶ παιδῶν, 25 μόνον δραχμῶν ἐν κομφοτάτῳ ἀνδρῶν κοστοῦμον. Ὅποια οἰκονομία!!!

Τὸ κέρδος ἐπὶ τῆς μεγάλης καταναλωσεως.

ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ παντὸς εἶδους δεχομέθα εἰς λιάν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθήναι	" 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	(άφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	(άφ. 9.58	12.12	3.22	—	άν. —	—	7.00π	3.10	4.25μ
Ευλόκασ.	άφ. 11.16	9.20π	3.35	4.30μ	Λεχαινά	(άφ. —	—	4.39	6.35
'Αχράτα	(άν. 12.28	—	5.29	7.25	άν. —	—	8.53	4.44	6.40π
Αΐγιον	άφ. 1.29	5.45π	5.30	3.30μ	Πάτραι	(άφ. —	—	7.05	9.15
Πάτραι	(άν. 3.40	7.15π	6.20	4.45	άν. 7.45π	—	—	8.50π	3.00μ
Λεχαινά	(άφ. 5.41	9.48	7.00	6.45	Αΐγιον	άν. 9.12	1.30	10.25	5.15
άν. 5.46	—	9.54	6.45π	—	άφ. 10.04	2.20	11.40	6.35	—
Πύργος	(άφ. 7.35	11.45	9.00	—	'Αχράτα	(άν. 10.08	2.25	6.00π	—
'Ολύμπια	άν. 7.15π	12.00	—	4.00	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16	11.30
άφ. 8.10	12.55	—	4.55	4.55	Κόρινθος	(άφ. 12.14	4.18	8.50	1.05
—	—	—	—	—	άν. 12.34	4.32	—	—	2.30*
—	—	—	—	—	'Αθήναι	άφ. 3.40	7.30	—	5.50
—	—	—	—	—	Πειραιεύς	άφ. 4.15	8.00	—	6.25

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
'Αργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	'Αργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	—	1.45
Βαρβολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρβολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργος Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Δ Ω Ρ Α

Ἀγιοθασιλιάτικα.

Τρέξατε εἰς τὸ ὄρολογοποιεῖον καὶ χρυσοχοεῖον Δ. ΣΟΦΟΚΑΒΟΥΣ, ὁδὸς Αἰόλου, 79. Θὰ εὐρετε δῶρα ἀγιοθασιλιάτικα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα ἀπὸ 2 ἕως 200 δραχ. καὶ ἄνω, καὶ διάφορα ὄρολογια. Τρέξατε διὰ τὴν πεισθῆτε.

Ἀγιοθασιλιάτικα

ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ

ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ
 ΧΑΒΙΑΡΙ Ἐφετεινόν, γλυκύτατον πρὸς ΧΑΒΙΑΡΙ
 ΧΑΒΙΑΡΙ δραχμᾶς 23 τὴν ὀκᾶν. ΧΑΒΙΑΡΙ
 ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΜΠΙΤΗ πλατεῖα Ὁμονοίας

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΤΑΚΗ ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
 Ζακυνθίου
 Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 18.

Τὸ ὠραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὐρηθε. — Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνια ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιάν. — Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. — Ὅλα εἶνε ἐκλεκτὰ καὶ συγκαταβατικά.

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς εἰλάς πωλοῦνται μόνον παρὰ τὴν Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστερομένην καινὴν φιάλην ὁποῖδονται λεπτὰ 15.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρινῶδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλοῦτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκεψθῆ ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὄρατα σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠριμίμαι.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
 ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ
 ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΔΙΟΔΟΥ ΑΡΙΘ. 192
 ('Απέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ
 ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΤΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris. — F. Rolinger-Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτῆρια στιγματικῶς παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆς ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΤΕΧΝΗΤΡΙΑ
 ΕΛΕΝΗ ΑΡΕΑΛΗ ἀριστοῦχος, συνοικία Ἀγ. Ἀποστόλων, ὁδὸς Πολυγώνου ἀρ. 10, δέχεται ἐργασίας διαφόρων κεντημάτων εἰς ὑποκάμισα καὶ μαζιλάρια διὰ προίκα, μάρκες κλ. ἀσπρροῦζων, προσέτι καὶ ἐπὶ ἀτλαζίου διάφορα ἔργα: σταυροῦς, ὄρολογοθήκας, πεποικιλμένα διὰ διαφόρων χρωμάτων καὶ χρυσοῦ. Ἐπίσης ὑπάρχουσιν ἐτοιμα ἔργα διὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους εἰς τιμὰς λιαν συγκαταβατικάς.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ
 ἦτοι
 ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ
 ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παιθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.
 Ἄδειον δρ. 3, 50, χρυσίδετον 4, 50.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
 Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
 Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39,
 Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστούντων, ὀμβρελῶν, στανελῶν κλπ. ἀνδοικῶν εἰδῶν.
 Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
 Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπίων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὁδὸς Μουσῶν, 11. 19

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρῶν κουρσιῶν τοῦ κυρίου ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοῦς κουρσιῶν γίνεταί ἰδιαίτερα συμφωνία.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 5.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γορφεῖῳ ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητος, σχημάτων καὶ χρωμάτων, λείας καὶ μῆ.
 ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.
 Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.